

Güney Afrika ve Afrika'nın Yeniden İnşası: Bazı Stratejiler Önerme*

Richard GUELLI

Araştırmacı, Bilimsel ve Endüstriyel Araştırmalar Konseyi (CSIR)

Çeviren: Fatma Günce KANLI

Giriş

Güney Afrika, Afrika'da süregelen savaşların bitmesini istemektedir, çünkü bu savaşlar kendi milli güvenliği açısından ciddi bir tehlike teşkil etmektedir ve bu tür bir tehlike mülteci akınını başlatır, bölgesel gelişime engel olur ve yabancı yatırımları uzaklaştırır. Dolayısıyla, Güney Afrika için, kendi arka bahçesinde bulunan parçalanmış bölgelere yardım etmek veya diğerlerine dolaylı olarak yardım sağlamak, kendi milli menfaatleri ve "daha iyi bir Afrika" oluşturma sorumluluğunda yüksek kazançlar sağlayabilir.¹

Güney Afrika'nın yüz yüze geldiği problem, insanların barış müzakereleri sırasında veya kısa bir süre sonrasında silahlanmalarını durduracak hangi tarz dış yardıma ihtiyaç duyulduğunu anlamaktır. Birleşmiş Milletler (BM) çalışanlarına göre bu durum çatışmayı kontrol altında tutan birkaç uluslararası ve yerel girişime rağmen büyük ölçüde Afrika'ya dair bir problemdir.² Bu belgeyi düzeltmek için, 'çatışma sonrası yeniden yapılandırma'³ ve barış anlaşmalarını gözetebilme ve destekleyebilme adına birçok şey söylendi ve yazıldı. Döneme dair hiçbir ortak tanım yokken, büyük ölçüde, savaş sırasında harp edilmiş ülkenin yeniden yapılandırmasını amaçlayan dış müdahalenin tanımlanmasında kullanılırdı. Uzmanların vermiş olduğu ifadelerle göre, 'minimal muktedir devlet' oluşturma adına bu tür bir yardım, Hamre ve Sullivan'ın da (2002) önerdikleri gibi, barışı koruma ve savaşçıları silahsızlandırmanın ötesinde özerk idare, güvenlik, ekonomik değişim ve kalkınma için temel ilkeleri sağlama genişletmektedir.

Muhtemelen, savaş sonrası yeniden yapılandırmanın tarihte en iyi bilinen ve tek gerçek başarılı örneği II. Dünya Savaşı sonrasında Batı Avrupa'nın yeniden yapılandırılması için uygulanan Amerika destekli program olan Marshall planıdır. O zamandan bu yana özellikle Afrika'da yeniden yapılandırma için işler daha kötüye gitti (Montgomery ve Rondinelli 2004). Genelde olanda budur zaten. Siyasi anlaşma yapıldıktan sonra, silahlı militanlar şiddetten vazgeçip ana görüşte siyasete başlarlar; çok geçmeden, yerel yönetimler ve uluslararası yardım kurumları vatandaşların güvenlerini kaybederler, her ikisi de temel ihtiyaçları sağlama (yiyecek, sığınak, temiz su, eğitim, sağlık hizmetleri gibi) ve iş olanakları yaratma gibi konularda başarısız olması gibi. Sonuç: daha çok çatışma.

Galiba, günümüzde çatışma sonrası yeniden yapılandırma fayda sağlamamaktadır çünkü bugünlerde bu alanda yeniden yapılandırmayı planlamak adına hiçbir standart çözüm veya yol gösterici doktrin bulunmamaktadır. Tereddütleri ortandan kaldırmanın en önemli öncelik olduğunu düşünebilirsiniz- ve bu yüzden yanılabilirsiniz. Örneğin, Afrika Birliği (AB),

Orjinalinde " Güney Afrika: çatışma sonrası yeniden inşaaya dair gelecek araştırmalar gündemi" başlıklı olan bu yazı, aynı zamanda Güney Afrikalı Düşünce kuruluşu olan Güvenlik Araştırmaları Merkezi (ISS) tarafından çıkarılan *African Security Review*' (Sayı. 17, No. 1) adlı dergide yayınlanmıştır.

Afrika'nın yeniden yapılandırılmasını gerçekleştirmeyi ve yol göstermeyi amaçlayan ve Çatışma Sonrası Yeniden İnşa ve Kalkınmanın Siyasi Çerçevesi (Afrika Birliği 2006) olarak adlandırılan belgeye son temaslarını yapmaktadır. Belgede, büyük amaçlar tespit edilmektedir. Tedbirsizce bakılınca Afrika'daki devletlerin çoğunluğunun, örneğin, kalite, mühendislik ve yapı endüstrisinin miktarına büyük ölçüde ilgisiz olduğunu öğrenene kadar bu amaçlar etkileyici gözükmemektedir. Aslında, sadece Afrika Birliği'nin Afrika'yı nasıl yeniden yapılandıracağına dair karasız olması değil, aynı zamanda Afrika'nın 'devlet binalarından' da yoksun olmasıdır ve bu dengesizlik, bu işi yapmaları hususunda yabancılara güveni zorlamakta, böylece Afrika'nın sömürge problemi devam etmekte veya yenilmeye eğilimi olan askeri meseleye dönüşmektedir.

Afrika Birliğinin en önemli üyesi olan Güney Afrika, yeniden yapılandırmayı desteklemek adına ne yapmaktadır? Örneğin, 2003 yılından bu yana Güney Afrika, Afrika Birliği tarafından, Afrika'nın Sudan'daki yeniden yapılandırma çabalarına öncülük yapması için görevlendirildi ve şu ana kadar yapılan çok azdır. Güney'de, temel altyapı neredeyse yok denecek kadar az ve kalkınma hareketlerine dair hiçbir şey yoktur (Afrika'daki İş Dünyası 2006). En azından, askeri barış gücü, ihtiyacı olan komşuları için Güney Afrika'nın politika aracıydı (Kagawanja 2006). Fakat bu yeterli değildir: daha önce yaşanan tecrübeler gösteriyor ki en önemli mücadele çoğu kez arabulucular gittikten sonra sağlanmaktadır.

Bu çalışma, "Çünkü Afrika savaşlarının bitirilmesinin anahtarı genellikle kalkınma çalışmalarında yatmaktadır (konferans salonlarında ve tebligatlarda söylenenlere muhalif olarak)" düşüncesi yerine, çatışma sonrası yeniden yapılandırmanın tanınmasını ve Güney Afrika'nın dış politikasında en öncelikliymiş gibi davranılmasını önermektedir. Bu çalışma sadece Güney Afrika'nın, Afrika kıtasının zayıf noktalarında kalkınmayı ilerletmede siyasi isteklerden yoksun olduğunu söylemiyor, bundan ziyade bu sorumluluğa dönüştürülebilir, iyi araştırılmış bir planı bulunmamaktaydı. Bu çalışma plan geliştirme hakkındadır.

Arka Plan: Plan için Gerekli Olanlar

'Afrika ile ilgili çözümler' adına verilmiş sözlere rağmen Güney Afrika'nın bir ülkeyi savaştan sonra yeniden yapılandırmayı nasıl planlayacağı halen gizemini korumaktadır. Hatta Cumhurbaşkanı Mbeki de bu probleme dair kaygısını ifade etmektedir. Örneğin, kendisi Temmuz 2005'te ' Afrika'nın ekonomisini yeniden yapılandırması zor bir mesele ve ben bizim [Güney Afrika] tamamıyla ne yapacağımızı bildiğimizden tamamen emin değilim" sözleriyle bu durumu kabul etmiştir. Bu durumda, Güney Afrika çatışma sonrası yeniden yapılandırma adına ne yapabilir?

Bu makale, akademi ve endüstri alanındaki araştırmacılara, Güney Afrika'nın yeniden yapılandırmaya ait düşüncesine yol gösterecek ortaklaşa bir strateji hazırlamayı ve geleceğe yönelik araştırmalar için önemli konuları saptamayı önermektedir. Görüldüğü kadar açık olan bu görev, daha önce hiç yapılmamıştı.

Bu çalışmanın amacı, hatta konuşulmaya ihtiyacı olan çoğu soru, henüz tamamen açıklanmamışken, bu çalışma yeniden yapılandırma için, geleceğe yönelik çalışmalar adına ilginç öneriler sağlayacak belirli stratejileri üretmeye çalışacaktır. Bu çalışmada belirlenen stratejiler: kalkınmayı diploması ve savunma ile beraber sıralamak; değerlendirme ihtiyaçlarının kapasitesi saptamak; bilim ve teknolojiye yatırım yapmak ve iş ortaklığında bulunmaktadır. Tartışma sırasında her bir konunun önemi açıklanacak ve izlenecek yol önerilecektir. Açıkçası, bu konular artık değiştirilemez. Çatışma sonrası yeniden

yapılandırmanın Güney Afrika'nın dış politikasının, çalışan aracı olması için olası menfaatlerin büyük detaylarını incelemek adına daha fazla araştırmaya ve derin tartışmalara ihtiyaç duyulmaktadır.

Kalkınmayı Diplomasi ve Savunma ile Sıralamak

Çatışma sonrası yeniden yapılandırmaya dair en önemli eleştirilerden birisi, farklı kalkınma aktörleri arasındaki işbirliğinin eksikliğidir. 'Kendi işini yapmak' sadece kamu hizmetlerinin köy ve kalabalık şehirlere tesliminde aylar hatta yıllarca gecikmekte ve bazı cemiyetleri savaşa dönüştürme yol göstermektedir (Eide et al 2005). Sonuç: planlamanın kaynaştırma sistemleri ve ihtiyaç duyulanların teslimi, Natsios (2005), 'yeni kalkınma havası' için neyi çağırıyor.

Birleşmiş Milletler Barışı Koruma Komisyonu'nun 2005 yılındaki açılışında, dünyanın önde gelen kalkınma aktörleri için 'ana düğüm' gibi sunulması tasarlanmış olan bu düşüncenin somut bir ürünüdür. Dolayısıyla, bu durum Amerika Birleşik Devletleri'nde, Kanada'da ve Birleşik Krallık'taki yeni hükümetler arası yeniden yapılandırma kurumlarının sonucusudur.⁴ Sadece bu ajanslara, farklı milletlerin varlıklarının hareketlerini düzenlemeyi dikte etmiyorlar, aynı zamanda "savunma ve diplomasi yanında eşit mesafede ve bağımsız durulmasını" geliştiriyorlar. Güney Afrika'nın da dahil olduğu bütün devletler için, barışı ve kalkınmayı ilerletmenin en önemli dış politika amacıymış gibi düşünen bu strateji iyi bir keşiftir.

Güney Afrika devleti yeniden yapılandırma adına bu yeni politikanın temel taşı olan bir tane kurum kurma fikrinin farkına varabilir.⁵ Şu anda, devletin içerisinde kabine düzeyi hariç,⁶ Afrika'nın çatışma problemine beraberce bakabilecek herhangi bir yapılanma yoktur. Bu yüzden, daha düşük düzeydeki bürokrasi genellikle yeni oluşacak krizlerin her biri için geçici komisyonları veya komitelerini bir araya getiriyor. Henüz, planlamanın bu yoluna dair bir tane dezavantajı bulunmaktadır ve bu dezavantaj olası tehlikeyi işaretlemek veya engellemek adına tasarlanmamıştır, sadece karşılık vermesi için tasarlanmıştır. Diğer yandan, kalıcı olan kurumlar, devletin bütün yoksullukla savaş ofisleri arasındaki bilgilerin en yüksek derecede paylaşımına katkıda bulunabilirler (bu, dış ilişkiler ve savunma, ayrıca bahsedilen departmanların kamu çalışmaları, tarım, sağlık ve bilim ve teknoloji gibi alanlarda hizmet sağlamadaki tecrübeleriyle beraber anlamına gelir). Daha iyi bir koordinasyon analistlerin, politikacılar için çatışmayı nasıl başlamadan önleyeceklerine ve çatışma bitirdikten sonra nasıl yeniden inşa edeceklerine dair detaylı seçenekler geliştirmesini daha kolay hale getirir. Önerilen kurumlar tercihen Başkanlıkta yer alabilir, Güney Afrika'da bölümler arası gerçek koordinasyon esasen bu ofisten çıkmaktadır.⁷ Bir araya gelme, koordine etme ve harekete geçme kabiliyeti de aynı zamanda, yeniden yapılanma adına yeni bir "şemsiye kurum" a verilen yeterli bütçe yetkisi ve yasama yetkisini desteklemek için tamamlanmış kalkınma planına ve hareketine bağlıdır.

Eninde sonunda, sınırlı kaynakların hareket kabiliyeti ve halen fakir insanların yaşamında farklılık yaratma, Güney Afrika'nın yeniden yapılanma üzerindeki yeni yasama emrinin gerçek sınavı olabilir. Yeniden yapılanmada güç ilkesi, bir sonraki strateji ile çok yakın bir biçimde bağlantılıdır, yani değerlendirmeye ihtiyacı vardır.

⁴ Natsios (2005), 'yeni kalkınma havası' için neyi çağırıyor.

Tahmini Kapasite İhtiyaçlarını Oluşturulması

Genel olarak konuşursak, çatışma sonrası yeniden yapılanma üç safhada ilerlemektedir. İlk safhada, değerlendirme, uluslararası ve yerel uzmanlar veri toplamakta ve çatışma sonrası bölgesinin ihtiyaçlarını analiz etmektedir. İkincisi, finansman, genelde yardım konferansında, kalkınma programları finanse etmek için para çoğalmaktadır. Üçüncüsü, uygulama, üzerinde anlaşılabilir planlar ve hareketler yeryüzünde yürütülmektedir. Açıkçası, problemleri tanımlamak birinci kısım, hesabı ödemek ve işleri yapmak tamamen diğer kısımdır. Eğer bunlardan biri siyasi amacından yoksun ise ve jenerasyonu tamamlamak adına kat edilen mesafede kaynaklar uzun süre duruyorsa, bu durum özellikle yeniden yapılanma için geçerlidir (Hazen 2007). Hakikaten, yarım yapılan iş hiçbir şey yapmamak kadar tehlikelidir, tatmin edilmemiş (karşılanmamış) beklentiler daha fazla çatışmaya önderlik yapar (Madlala- Roudledge ve Liebenberg 2004).

Mesele şu ki yeniden yapılanmanın karışıklığı ve yüksek maliyetler içermesi, Afrika'nın doğru bir açılım yapmasına kolaylık sağlamaktadır. En azından şimdilik, ihtiyaçların karşılanmasında veya 'yeryüzündeki durumun gerçekliğini görmede' bu duruma odaklanılması gerekmektedir (Rachel 2005). Değerlendirmeler, ülkenin yeniden yapılanması adına hangi ihtiyaçlar yapılmalı, nasıl yapılabilir ve kim yapmalı gibi soruları göz önünde tutularak temel başlama noktası sağlamaktadır. Başka bir deyişle, Natsios'un da tanımladığı (2005) gibi 'belki en önemli kalkınma ilkesi' olan yerel mülkiyeti sağlamada yardımcı oluyorlar.

Fakat Afrika Birliği'nin alanındaki kendi değerlendirmelerini nadiren uygulamakta olduğunu söylenmektedir. 2005 yılındaki Sudan örneğinde olduğu gibi, çoğu kez, bu iş yabancılar tarafından yapılmaktaydı.8 Afrika Birliği ülkenin yeniden yapılanması adına plan hazırlamış olsa bile, uluslararası yardım kurumlarının muhtemelen bunu önemsemeyecekleri rahatsız edici bir gerçektir. Bu durumun gerçekleşmesi adına haklı ve haksız sebepler vardır. Haksız sebepler, uluslararası bağışçıların çoğu kez çatışma-bölgelerinde güvenli finansman için tanınmışlığını sürdürmeyi istemeleri ve bu süreçte yerel personeli eğitmenin ve onlara iş vermenin dikkatten kaçabilmesidir. Zaman zaman çatışma sonrası hükümetlerin kapasite eksiklikleri yeniden yapılanmayı başlangıçtan sonuna kadar yönetmeleri için oluşan haklı sebepler kısıtlı etkiler yaratmaktadır. Kısaca, Afrika Birliği yeniden yapılanma sürecini sahiplenmek istemektedir; bugüne kadar eğer var ise, az sayıda olan Afrikalı hükümetler 'kalkınma gündeminin başış egemenliği' adına hiçbir şey yapmamayı sürdürmektedirler (Kiiza et al'dan ödünç alınan bir söyleyiş (2006)).

Güney Afrika, gerçek Afrika girişiminin yeniden yapılanmasını sağlamak için aşağıdaki iki stratejiyi göz önünde bulundurmalıdır. Birincisi, 'hazır' teknik uzman grubunu içeren güvenilir ve sağlam değerlendirme görevini yapmaya bakmalıdır, bu durum savaş sonrası planıyla Afrika Birliği'ni destekleyebilir. Bu grup yapı olarak çok disiplinli olmalıdır ve amacı ana kalkınma ihtiyaçlarını analiz etmek ve seçenekleri göz önünde bulundurmaktır bu ihtiyaçları karşılamaktır. Bütçenin kısıtlı olduğu dönemlerde, bu seçenekler Afrika için sorun teşkil edecektir. Aynı zamanda paranın değeri de anahtar konudur. Bu adım ne kadar eleştirel olsa da, daha iyi Afrika değerlendirme kapasitesi kendisi tarafından temin edilmez, aynı zamanda yeniden yapılanma Afrika'ya aittir. Güney Afrika bölgesel bir 'arabulucu'

olarak bölgedeki konumunu yükseltecek araçlar bulmalı ve BM'nin Barışı Koruma Komisyonu aracılığıyla en üst düzeylerde uluslararası liderliğini meşrulaştırmalıdır.9

Ayrıca, etkili yeniden yapılanma, tek başına sadece liderlik ve sahip olma sorunu değildir. Afrika, gelecekteki bazı noktalarda, kendi başına yeniden yapılanma faaliyetlerini uygulamaya ve başarılı bir biçimde gözlemlemeye ihtiyaç duyacaktır. Çünkü bir sonraki bölüm tartışıldığında, bu çaba, bilim ve teknolojinin (S&T) kalkınmadaki rolünü ve statüsünün çoğalmasını gerektirecektir.

Bilim ve Teknolojideki Yatırımlar

Kalkınma uzmanları, savaş nedeniyle parçalanmış olanların da dahil olduğu tüm uluslar için, teknolojinin ve yeniliklerin giderek artan önemini görmekteyizler (Wagner et al 2001). Önemli ölçüde, yeniden yapılanma için Afrika Birliği politikaları çerçevesindeki araştırmanın en ön safhasında ilerleyen fikirlere değinilmektedir. Afrika için önerilen 'kalkınmaya yönelik uygun teknolojiler ve fiziksel altyapı için barınma, enerji, su ve sağlık koşullarının geliştirilmesi gibi sosyal sektörün kalkınması' (Afrika Birliği 2006).10 Bu çerçeve, maalesef, 'uygun teknolojiler' özenle hazırlanmamakta; fakat söz konusu kavram oldukça önem teşkil etmektedir çünkü bu iki temel gerçeği vurgulamaktadır: Bilim ve Teknoloji altyapı koşulları için önemlidir, şimdiye kadar altyapı projesinin her safhası geniş çapta teknolojinin uygulamasıyla bağlantılıdır (Rust et al 2007); bunun tersine, teknolojik kalkınma, yeterli altyapı olmaksızın imkansızdır (Ridley et al 2006).

Fakat burada, Afrika için önem arz eden zor bir durum söz konusudur. Afrika'nın mevcut altyapı stoku kalkınmayı ve ticareti destekleme adına yetersiz ve çok bölünmüştür (Black et al 2006). Henüz, Afrika'da yoksul devletin altyapısına yönelik olarak yeterli bilgi teknolojisine ve finansmanına sahip çok az aday bulunmaktadır. Eğer Güney Afrika bilimsel araştırma ve kalkınmada zengin bir mirasa sahip ise, bu ikilemin azaltılması mümkündür ve çatışma sonrası yeniden inşa alanında teknolojik projeleri gerçekleştirmeye karar vermektedir.

Bu bakımdan iyi bir başlangıç yapılması, Afrika Birliği yeniden yapılanma çerçevesindeki ana unsurların kullanılabilir olmasına yardımcı olabilir. Burada kullanılan 'Unsurlar' etkindir, çünkü Güney Afrika'nın bile dahil olduğu hiçbir ülke, bu çerçevenin her bir detayının belirtilmesinde yeterli olacaktır. Güney Afrika adına daha iyi bir seçenek, sorunlara ilişkin olarak şimdiden uzmanlık alanlarında yerel olarak var olan ve uluslararası kalkınma için son derece önemli olan pilot projeler üzerine uzmanlaşmaktır, örneğin; tehlikeli bölgeler (ürünlerin değişimi için yolları güvenli hale getirmek ve harekete geçirmek), iş gücüne dayalı altyapılar (eski savaşçılar için istihdam oluşturmak ve gerekli hizmetleri yeniden düzenlemek), ve coğrafi bilgi sistemleri (kalkınma planını geliştirilmesi). Bu teori ve diğer ilgili alanlar üzerine yapılan araştırmalar, bir gün Güney Afrika'yı Afrika'nın yeniden yapılanmasında, muhtemelen yönetiminde lider bir konuma getirecektir.

Her zamanki gibi, Afrika'daki kalkınma çalışmaları hakkında konuşurken en önemli sorun paradır. Bir başka yaygın endişe vasıfla ilgilidir. Bu makale bir sonraki bölümünde, Afrikalı hükümetler ve bölgesel örgütlerin kendi başlarına savaş yüzünden mahvolmuş bölgeleri yeniden inşa etmekte yetersiz olduklarını ve özel sektörün dahil olması hususunda yardım

sağlamaya ihtiyaç duyduklarını akılda tutmayı önermektedir (şuana kadar, büyük şirket bunu yapmada ihtiyatlı davranmıştır).

İş Çevresi ile Ortaklık

Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri Kofi Annan görevi süresince, istihdamın, yoksulluğu hafifletmede, çatışmayı bitirmede ve kalkınmayı teşvikte oynayabileceği rolü fazlasıyla desteklemiştir (Kelly 2005). Öyle olmasına rağmen, çatışmalar tamamıyla sona ermeksizin, başlangıçta zararı dokunan yatırıma daima kesin bir eğilim bulunduğu varsayılmaktadır. Bu bir durum teşkil ederken, genelde çatışma sonrası ülkeler şiddetli bir çelişki ile yüzleşirler: onlar altyapı yıkımını önemli ölçüde tecrübe etmiş ve –kritik bir şekilde- şiddetli çatışmaların yeniden görünmesi muhtemel olan bölgelerdir. Bu nedenle ticari faaliyetlerin ‘normal’ halk için önem teşkil etmesi kadar çatışmaları ‘normalleştirmek’ içinde önemli olduğu varsayılabilmektedir.

O halde, çatışmayı çözümünde iş hayatı bir örnek durum oluşturulabilir mi? Muhtemelen, şu doğrudur ki: dünya çevresindeki özel şirketler gittikçe artarak dünya piyasasından savaş yüzünden mahvolmuş bölgelerde yaygın destek ile olmaksızın faaliyet göstermektedir, (Orr 2004). Birçok faktör bu eğilimi etkilemektedir. Burada sözü edilmeye değer faktör, yani ‘savaş vurgunculuğu’, veya çok önemli hizmet sağlamak adına diğer önemli kişilerin yetersiz olduğu veya açıkça isteksiz olduğu yerlerde para için çalışmak.

Burada üzerinde durulması gereken husus çatışma sonrası toplumların çoğu kez daha hızlı faaliyet göstermeyi istemekte olduklarıdır ve Gerson’a göre (2001), ‘özel sektör dalkavukluk’ istemektir. İşte bu yüzden, Gerson şunu söylemiştir, ‘ortada yoksulluk çemberini kıran üzücü bir tahakkuk vardır ve savaş, Dünya Bankası’nın ve Birleşmiş Milletler’in kapasitelerini aşabilir’. Sidiropoulos (2007) ‘çatışma sonrası başarılı bir yeniden yapılanma sadece hükümet ve iş dünyası arasındaki işbirliği boyunca oluşabilir. Her iki aktör tarafından bu bölgede daha fazlası yapılabilir’ tavsiyesinde bulunurken, bu görüşü paylaştığı görülmektedir.

Sidiropoulos’un, yeniden yapılanma adına Afrika kıtasının da dahil olduğu dünyanın her yerindeki özel sektörde kolayca bulunmakta olan mühendislik, inşaat ve proje yönetimi, üretim, kamu yönetimi, kentsel gelişim, çevre yönetimi gibi gerekli olan bilgileri verme düşüncesi ciddi bir önem arz etmektedir.

Ebettteki, Güney Afrika’nın iş camiası, Afrika kıtasının en güçlü iş camialarından biridir. Fakat her yerdeki iş dünyası gibi, bu büyüme, yoksulluğun sonuçlanması değil de büyük ölçüde kazançlar ve pazar payı tarafından körüklenmektedir.¹¹ Çatışmayı bitirme ve bu süreçte kar etmede, iş dünyasının nasıl başarılı kullanılabileceğine dair Güney Afrika’da neredeyse hiçbir araştırma yayınlanmamış olması düşünüldüğünde, Afrika kıtasında bu yolla iş yapmak anlayışla karşılanabilir. Bu yüzden, Güney Afrika hükümetinin yeniden yapılanmada yerel şirketleri nasıl kaydettiğine üzerine geleceğe dair bir araştırma ile iyi bir performans sağlanabilir ve aynı zamanda Sidiropoulos’da söylediği gibi (2007) ‘özel sektörü, [Afrika] gündemi ile sağlamaştırma daha uyumlu olacaktır’.

¹¹

Gerson (2001) aşağıdaki açıklamayı yaparken, önemli ölçüde, çatışma sonrası çevrelerde 'seferi' teşebbüsler üstlenmeyi isteyebilecek sanayi liderleri için zorlayıcı bir durum oluşturmaktadır:

Diğerlerinin çok riskli gördüğü bölgede ticari faaliyet bağlantısı gerçekleştirerek, iş yapmak, kısa süreli risklere rağmen geleceğe yönelik uzun süreli kazançlar sağlamanın temelini oluşturabilir. İş piyasasına erkenden giriş yapmak, sadık bir tüketici tabanına sahip olunmasını sağlanabilir, yerel hükümetler ve zaten hazırda olan iş olanakları ve geleceğe yönelik kazançları destekleyen [önemli] kaynaklar için ayrıcalıklı hakları korumak ile kendi amaçlarına yönelik altyapılar düzenlenebilir ve elverişli anlaşmalar yasallaştırılabilir...

Bu yüzden, kamu düzeni oluşturmada bir kısmı temsil etmek Güney Afrika'nın iş camiası için iyi olabilir. Aslında, başarılı yeniden yapılanmaya dair sahip olduğumuz en iyi örnek Marshall Planı, yerel iş dünyasının gücünü, büyüme lokomotifini gibi yenilemenin, herhangi bir önemli yardım programından daha iyi olduğunu göstermektedir (Hubbard ve Duggan 2007). Gerçekte, hayırseverlik çoğu kez ne iyi bir hükümette ne de Afrika kıtasında kalkınmaya neden olmaktadır.

Sonuç

Afrika kıtası'nda yeniden yapılanmayı gerçekleştirmenin ana noktası – Afrika Rönesans'ını anımsarsak- kesinlikle ticarettir. (Eizenstat *et al* 2005). Afrikalı hükümetler, sadece evrensel ticarete bağlı kalarak, kalkınmayı iletmeyi ve kendi istikrarını sağlamayı umut edebilirler. Fakat dış dünya ile yeniden bağlantı kurmak kolay olmayacaktır. Eğer Afrika kıtası, bir düzene girmezse, dünya'daki büyük güçlerin piyasalarını onlara açmaları daha az oranda olacaktır; diğer yandan, Afrika'nın fakir ülkeleri, ticaret ve yabancı yatırımlar olmaksızın giderek gerilemektedir. Bu çok zorlu bir husustur, fakat Afrika, sonunda savaş sonrası yeniden yapılanma konusunu, iş konuşmalarında ve toplantılarda, halka yakın en önem teşkil eden alanlarda ele alır ise, bu durumun ortadan kaldırması imkansız değildir. Şuan sorun teşkil eden tek husus harekete geçme zamanıdır ve hiçbir önemli Afrika ülkesi veya kurumu yeterli hızda hareket ediyormuş gibi görünmemektedir.

Bibliography

- African Union 2006. *Draft Policy Framework for Post-Conflict Reconstruction and Development*, 1 February 2005.
- Black, P. A., Berhe, A. T., Tsegay, Y. T., and Van Zyl, W., 2006, Joint infrastructure development in Africa, Report prepared by the Africa Institute for Policy Analysis and Economic Integration (AIPA) for the South African Department of Trade and Industry.
- Business in Africa 2006. *South Sudan attracting major investor interest*, 30 March 2006.
- Christianson, David 2006. 'Sudan: getting in at ground level', *Business in Africa*. Available at <http://www.businessin africa.net/energy_in_africa/997130.htm> 6 September 2006.
- Dobbins, J., Jones, S.G., Crane, K., and Degrasse, B. C., 2007. *The beginners guide to nation-building*, The RAND Corporation. Available at <http://www.rand.org/pubs/monographs/2007/RAND_MG557.pdf>
- Eide, Espen B., Kaspersen, Anja T., Kent, Randolph, and von Hippel, Karen, 2005, Report on Integrated Missions: Practical Perspectives and Recommendations, Independent Study for the Expanded UN ECHA Core Group, May 2005.

- Eizenstat, Stuart E., Porter, John Edward, and Weinstein, Jeremy M., 2005, 'Rebuilding weak states', *Foreign Affairs*, Vol. 84 Issue 1, January/February 2005.
- Gerson, Allan 2001. 'Peace building: the private sector's role', *American Journal of International Law*, Vol. 95 No 102.
- Hamre, John J. and Sullivan, Gordon R. 2002. 'Toward postconflict reconstruction', *The Washington Quarterly*, Vol. 24, No. 4, Autumn 2002.
- Hazen, Jennifer H 2007. 'Can peacekeepers be peacebuilders?', *International Peacekeeping*, Vol. 14, No 3, June 2007.
- Hendricks, Cheryl 2007. 'From altruism to "SA Inc"', *Mail & Guardian*, 11-17 May 2007.
- Hubbard, Glenn and Duggan, William 2007. 'Why Africa needs a Marshall Plan', *Financial Times*, 4 June 2007.
- Kagwanja, Peter 2006. 'Power and peace: South Africa and the refurbishing of Africa's multilateral capacity for peacebuilding', *Journal of Contemporary African Studies*, Vol. 24 No. 2, May 2006.
- Kelly, Dominic 2005. 'The International Chamber of Commerce', *New Political Economy*, Vol. 10, No. 2, June 2005.
- Kiiza, Julius, Mubazi, John K., and Ninsiima, Anna B. 2006. 'The impact of local research versus foreign knowledge on development policy in donor dominated countries: the case of Uganda', *Bridging Research and Policy Series*, Bridging Brief Series, 2006. Available at <http://www.eerc.ru/details/download.aspx?file_id=10007>
- Madlala-Roudledge, Nozizwe and Liebenberg, Sybert 2004. 'Developmental peacekeeping: what are the advantages for Africa?', *African Security Review*, Vol 13, No 2, 2004.
- Mbeki, Moeletsi., 2007, 'Can the continent solve its own developmental challenges?', AllAfrican.com 25 July 2007.
- Montgomery, John and Rondinelli, Dennis 2004. 'A path to reconstruction: proverbs of nation-building', *Harvard International Review*, Summer 2004.
- Natsios, Andrew S. 2005. 'The nine principles of reconstruction and development'. *Parameters*: 7-18, Autumn.
- Orr, Robert C. 2004. 'The challenge of fragile state structures and ungovernability – is the current international response effective?', keynote speech at the *State-building and strengthening of civilian administration in post-conflict societies and failed states: a high-level workshop*, 21 June 2004, New York, hosted by the Crises Management Initiative (CMI) and the International Peace Academy (IPA).
- Rachel, Andrew 2005. 'Planning post-conflict reconstruction in Iraq: what can we learn?', *International Affairs*, Vol. 81 No 5, 2005.
- Ridley, Tony, Yee-Cheong, Lee, and Juma, Calestous 2006. 'Infrastructure, innovation, and development', *International Journal of Technology and Globalisation*, Vol. 2, Nos. 3/4, 2006.
- Rust, Chris, Van Wyk, Llewellyn, and Ittmann, Hans 2007. *The role of R&D in infrastructure development and construction in South Africa*, CSIR discussion document (unpublished).
- South African Department of Science and Technology, *Corporate Strategy 2004/5 – 2006/7*. Available at:<http://www.dst.gov.za/publications-policies/strategies-reports/reports/corp_strategy.pdf>
- Sidiropoulos, Elisabeth 2007. 'Helping Africa to be of help to SA', *Business Day*, 25 June 2007.
- Swinger, Peter W. 2004. *The private military industry and Iraq: what have we learned and where to next?*, Geneva Centre for the Democratic Control of Armed Forces (DCAF) Policy Paper, Geneva, November 2004.
- Wagner, Caroline S., Brahmakulam, Irene, Jackson, Brian., Wong, Anny, and Yoda, Tatsuro 2001. *Science and technology collaboration: building capacity in developing countries*, RAND Corporation, report prepared for the World Bank, March 2001.

Notes

1 African National Congress (ANC) 2007. *International relations: a just world and a better Africa is a possibility*, <http://www.anc.org.za/ancdocs/policy/2007/discussion/int_relations.html>

1 Both the UN and the World Bank have found in their experience that countries emerging from war have a 50 percent chance of relapsing into conflict within five years of signing a peace agreement. The UN Peacebuilding Commission was established precisely to reverse this worrying trend.

1 The term 'post-conflict reconstruction' is often used interchangeably by policymakers and academics alike with the terms 'peacebuilding', 'statebuilding', and/or 'nationbuilding'.

1 A number of other countries are reported to be investigating the possibility of establishing government-wide reconstruction agencies, including Germany, Australia, and France.

1 It is worthwhile mentioning that a 2007 report by The South African Human Rights Commission (SAHRC), entitled *Crime and its impact on human rights: ten years of the Bill of Rights*, prescribes a similar government-wide policy approach to fight crime and poverty in South Africa.

1 The Mbeki administration has introduced an integrated process for executive decision-making, through the 'clustering' of various ministries into cabinet committees. The committee responsible for international security issues is the International Relations, Peace and Security (IRPS) Cluster.

1 Vale and Maseko (1998) underscore this point in the context of South African foreign policy when they argue '...the distinguishing feature of South Africa's post-apartheid foreign policy is how obviously [it] has moved from the ministry of foreign affairs into the president's office — particularly, it seems, into the hands of [president Thabo] Mbeki'.

1 Sudan's framework for economic recovery, called the Joint Assessment Mission (JAM), was co-developed and sponsored by the UN Development Programme (UNDP) and the World Bank, with minimal AU involvement. To date, there is little evidence to suggest that the JAM has actually made a positive impact on Sudan's economic development, not least because the framework has lacked real support at the local level.

1 The Peacebuilding Commission would be an important platform to leverage international support for African planning processes because it brings together a membership drawn from the three principle organs of the UN (i.e. the General Assembly, the Security Council, and the Economic and Social Council), as well as major financial donors, troop-contributing countries, and top international financial institutions.

1 See African Union, AU Policy Framework on PCRD accessed at <http://www.africa-union.org/pcrd.htm>. It is worth noting that the CSIR played a key role in ensuring that S&T issues were incorporated into the final draft of the AU's official policy on reconstruction.

1 There are cases, of course, in which South African companies have become involved in social projects in post-war settings. For example, in the DR Congo, firms like AngloGold and BHP Billiton have invested considerable amounts of money, not only in mining operations, but also in supporting local infrastructure.